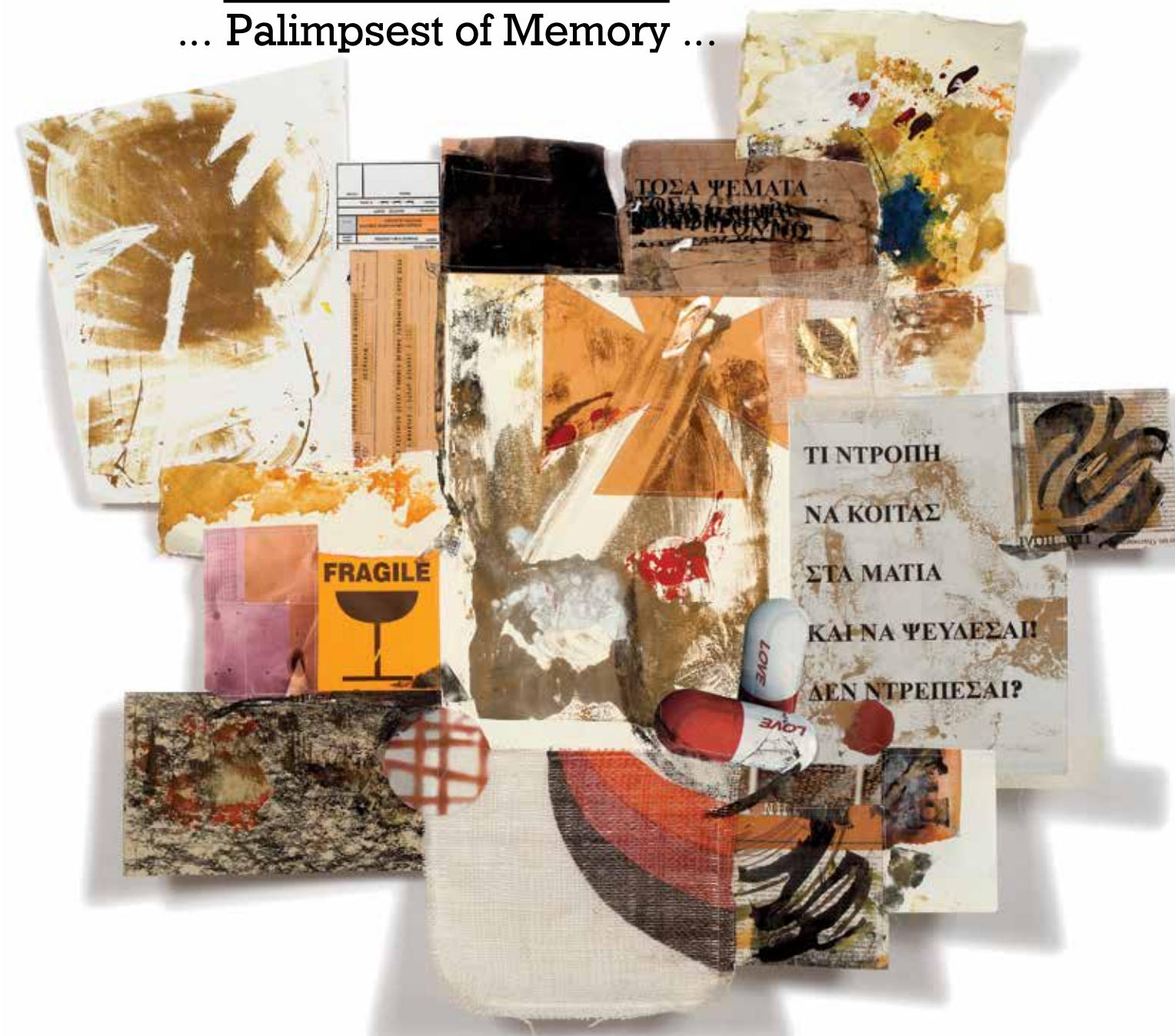

LINA PIGADIOTI
... Palimpsest of Memory ...

LINA PIGADIOTI
... Palimpsest of Memory ...

“Παλίμψηστο Μνήμης” ή “Το Όριο μεταξύ Ζωής και Τέχνης”

της **Σωζήτας Γκουντούνα**

Διδάκτωρ Ιστορίας Τέχνης - Επιμελήτρια

Ανακατασκευασμένες αναμνήσεις, σε συνεχή ανασυνδυασμό, με τάξη ή αταξία, συνθέτουν μια προσωπική συναρμολόγηση που συσκοτίζει το όριο ανάμεσα στην τέχνη και τη ζωή.

Η Λίνα Πηγαδιώτη συναρμώνει αντικείμενα μιας χρήσεως και άλλα εφήμερα στοιχεία ως υλικά σύνθεσης της ατομικής της έκθεση “Παλίμψηστο Μνήμης,” αλλά και ως μεταφορές που υπαινίσσονται τη διάσταση μεταξύ της προσωπικής και δημόσιας σφαίρας, φύσης και τεχνολογίας, της ελληνικής πολιτικής πραγματικότητας και των συνεπειών της, αλλά και των επισφαλών και εφήμερων συνθηκών της σύγχρονης ζωής.

Η πλαστικότητα της συναρμολόγησης, του κολάζ, της εκτύπωσης, αλλά και της χαρακτηριστικής επικρατεί σε αυτά τα έργα που καταδεικνύουν την ιδιοσυγκρασιακή επεξεργασία της εικαστικού σε κάθε μέσο (ζωγραφική, γλυπτική κ.α.).

Η τεχνική της συναρμολόγησης (assemblage) δεν είναι ξεχωριστό μέσο αλλά βασίζεται σε σχηματισμούς άλλων μέσων που είναι εν-διά-μεσα, με την έννοια ότι μοιράζονται βασικές ιδιότητες. Το assemblage, επομένως, συναθροίζει και συνδυάζει συντακτικά στοιχεία που προέρχονται από περισσότερα από ένα μέσα, αλλά συνδυάζονται σε ένα και μετατρέπονται έτσι σε μια νέα οντότητα.

Το χωρικό κολάζ που χρησιμοποιείται σε αυτό το “Παλίμψηστο της Μνήμης» έχει δομικές συγγένειες με τη συναρμολόγηση (assemblage), δεδομένου ότι και οι δύο τεχνικές ταλαντεύονται μεταξύ του εικονογραφικού και του τρισδιάστατου. Όπως επισημαίνει η θεωρητικός Πάολα Ιμπάρα, το assemblage σε ένα από επίπεδο (δηλαδή, όσον αφορά στα πραγματικά φυσικά αντικείμενα) επικράτησε από το 1912 με τη μετατροπή της οπτικής αναπαράστασης που εισήχθη από την τεχνική του κολάζ. Σύμφωνα με την Ιμπάρρα, ο επιφανής θεωρητικός Κλεμέν Γκρίνμπεργκ,

στο κείμενο “*Collage 8*” υποστηρίζει ότι ο Πικάσο και ο Braque ενσωμάτωσαν, για πρώτη φορά, εξωγενή υλικά στην επιφάνεια μιας εικόνας σε αναζήτηση ‘γλυπτικών ιδιοτήτων με αυστηρά μη γλυπτικά μέσα.’ Με τη σειρά του, το κυβιστικό κολάζ έδωσε τη θέση του σε αυτό που ο Γκρίνμπεργκ αναφέρει ως το «νέο γλυπτό» ή «κατασκευή-γλυπτό» που έφερε επανάσταση στο μέσο - από τα υλικά του έως τις τεχνικές και τις μεθόδους σύνθεσης.

Κατά τη διάρκεια της κατασκευής των «νέων γλυπτών», γράφει ο Γκρίνμπεργκ, ‘οι εικαστικοί τείνουν να εγκαταλείψουν την πέτρα, το χαλκό και τον πηλό, και να τα αντικαταστήσουν με βιομηχανικά υλικά όπως ο σίδηρος, ο χάλυβας, το κράμα, το γυαλί, το πλαστικό, το κυτταρινικό σέλιλοινι κλπ., που στη συνέχεια επεξεργάζονται με τα εργαλεία του σιδερά, του συγκολλητή και των ξυλουργών. Η ενότητα του υλικού και του χρώματος δεν απαιτείται πλέον και επιβάλλεται το εφαρμοσμένο χρώμα, το ίδιο ισχύει και για τη διάκριση μεταξύ τεχνικών σκαλίσματος και μοντελοποίησης. Ένα έργο ή τα μέρη του μπορούν να κυτευτούν, να επεξεργαστούν, να κοπούν ή απλά να συγκεντρωθούν, επομένως τα «νέα γλυπτά», κατασκευάζονται, χτίζονται, ή συναρμολογούνται.¹

Η Πηγαδιώτη διευρύνει τα εικονογραφικά στοιχεία (αντικείμενα, found objects) και τις γλυπτικές μορφές από την τρισδιάστατη επιφάνεια στον τρισδιάστατο χώρο της γκαλερί, με τον ίδιο τρόπο που οι μινιμαλιστές, οι εννοιολογικοί καλλιτέχνες και οι αφαιρετικοί εξπρεσιονιστές έχουν πειραματιστεί με αυτές

1. Ibarra, Paola. ‘Beautiful Trash: Art and Transformation’, *Revista Harvard Review of Latin America*, 14.2 (Winter 2015): 41–3.
Greenberg, Clement. *Art and Culture: Critical Essays*. Boston: Beacon Press, 1961: 58.
Greenberg, Clement. ‘The New Sculpture’, in *ibid*: 58-9.

τις μετατοπίσεις. Τα χωρικά κολάζ θέτουν προκλήσεις στην έννοια του έργου ως αντικειμένου καθώς και στη σχέση του έργου με τον θεατή, ενώ τονίζουν τις κοινωνικές παραμέτρους του έργου τέχνης και την ευαισθησία που καθορίζει την αντίληψη του καλλιτέχνη για την κοινωνική πραγματικότητα.

Η εικαστικός επιχειρεί να δώσει νέα ζωή στην τεχνική του κολάζ, προσθέτοντας σχολαστικά πολύπλευρα στοιχεία, ώστε να ανακαλύψει και να διαμορφώσει το μέσο και την εικαστική γλώσσα που απαιτείται σε αυτή τη νέα ιστορική και συλλογική στιγμή που επιδιώκει ένα διαφορετικό μέλλον. Αυτά τα έντονα, αλλά και αινιγματικά οπτικά αντικείμενα που καταγράφουν μια σειρά από ετήσιες αναμνήσεις, συναθροίζονται στο έργο της Πηγαδιώτη, στην προσπάθεια να εφεύρουν μια νέα προσωπική αφήγηση που θα βοηθήσει τον θεατή αλλά και την εικαστικό να ερμηνεύσει το παρελθόν και να φανταστεί ένα διαφορετικό μέλλον.

Το κείμενο του παρόντος μας αναδιατυπώνεται συνεχώς, και συγχρόνως απαλείφεται η διαγράφεται μερικώς, ή ακόμα αντικαθίσταται από άλλες επιφάνειες γραφής που δημιουργούν άλλα επίπεδα ανάγνωσης. Το πολυεπίπεδο έργο της Πηγαδιώτη απεικονίζει στην πράξη αυτή την αέναη διαδικασία, καθώς η επικάλυψη των στρώσεων με πρόσθετες εικόνες, η κοπή των φωτογραφιών, η χρήση μέσων όπως η ζωγραφική και το σχέδιο αποκαλύπτουν την πολυπλοκότητα μεταξύ των στοιχείων και επιτρέπουν τον σχηματισμό νέων εννοιών.

Στο δοκίμιο του 1845 με τίτλο «*Το Παλίμψηστο*», ο Thomas De Quincey αναφέρεται στη δομή ως ένα «επαναλαμβανόμενο» φαινόμενο, όπου διαφορετικά άσχετα κείμενα συνυφαίνονται, ανταγωνίζονται και διεισδύουν το ένα στο άλλο. Όπως σημειώνει ο Dillon, αυτή η ιδέα, μαζί με τη σύζευξη του κειμένου με ένα συγκεκριμένο αντικείμενο για πρώτη φορά,

μεταμόρφωσε το παλίμψηστο σε μια εικαστική οντότητα. Η μεταφορική αυτή ερμηνεία διεύρυνε την ερμηνεία του παλίμψηστου πέρα από την ιδιότητά του ως παλαιογραφικού αντικειμένου.²

Σε αυτή την παρουσίαση, η ετήσια συγκέντρωση στοιχείων και αντικειμένων παράγει στατικές εικόνες που συνθέτουν ένα παλίμψηστο προσωπικών αναμνήσεων. Κάθε κομμάτι συνθέτει την παλέτα μνημών, μια σχεδόν τρισδιάστατη σύνθεση που ξεφεύγει από τον τρισδιάστατο καμβά, όπως η τέχνη ξεφεύγει από τους όρους, τους κανόνες και τις συνθήκες της ζωής.

Όπως και στο παλίμψηστο, στα έργα της Πηγαδιώτη, διαπιστώνουμε μια διπλή λειτουργία, διατηρούν τη διακριτότητα όλων των στοιχείων, ενώ ταυτόχρονα εκθέτουν τις διασταυρώσεις του ενός με τον άλλο, επομένως, η διαδικασία της στρωματοποίησης συνυπάρχει με τη διαδικασία της διαγραφής και με την επανάληψη, την εμφάνιση όλων των στοιχείων σε μια ευπροσάρμοστη και ετερογενή σύνθεση. Και είναι μόνο το πέρασμα του χρόνου που μπορεί να φωτίσει το νόημα και τη σημειολογία των παλαιότερων στρωμάτων, καθώς και το όριο μεταξύ ζωής και τέχνης.

2. Dillon, Sarah. *The Palimpsest: Literature, Criticism, Theory*. Continuum, 2007 and Dillon, Sarah. “Reinscribing De Quincey’s Palimpsest: The Significance of the Palimpsest in Contemporary Literary and Cultural Studies.” *Textual Practice* 19.3 (Fall 2005):243-263 In <https://lucian.uchicago.edu/blogs/mediatheory/keywords/palimpsest/>

Lina's Pigadioti "Palimpsest of Memory" or "The Threshold Between Life and Art"

by Dr Sozita Goudouna

Art Theorist-Curator

Rearranged memories, in a continuous recombination, with order or without order, compose a personal assemblage that blurs the threshold between art and life.

Lina Pigadioti employs disposable objects and discarded elements as materials through which she constructs her current solo exhibition and as metaphors that allude to the disparity between personal and public reality, natural and industrial, Greek politics and its consequences, but also to the precarious and ephemeral conditions of contemporary life.

The plasticity of assemblage, collage and printing is prevalent in these art pieces that illustrate the artist's idiosyncratic treatment of any art medium. Assemblage is not a separate medium but is based on media formations that are intermedial, in the sense that they share basic properties; assemblage combines syntactical elements that come from more than one medium but are combined into one and are thereby transformed into a new entity.

The spatial collage that is employed in this "Palimpsest of Memory", has structural affinities with assemblage, given that both techniques oscillate between the pictorial and the three-dimensional. As Paola Ibarra points out, assemblage at

a tangible level (that is, of actual physical objects) became evident with the transformation of visual representation introduced by collage in 1912. According to Ibarra, Clement Greenberg, in his essay "*Collage 8*", argues that Picasso and Braque incorporated, for the first time, extraneous materials into the surface of a picture in search for 'sculptural results by strictly non-sculptural means'. In turn, cubist collage gave way to what Greenberg refers to as the 'new sculpture' or 'construction-sculpture' that revolutionised the medium – from its materials to the techniques and compositional methods.

The new sculpture, Greenberg writes, tends to abandon stone, bronze and clay for industrial materials like iron, steel, alloy, glass, plastic, celluloid, etc., which are worked with the blacksmith's, the welder's and even the carpenter's tools. Unity of material and color is no longer required, and applied color is sanctioned. The distinction between carving and modeling becomes irrelevant: a work or its parts can be cast, wrought, cut or simply put together; it is not so much sculptured as constructed, built, assembled, arranged.¹

Pigadioti opens the pictorial (found objects) and sculptural to the actual gallery space in the same way that minimalists, conceptual and abstract-expressionist artists have experimented with these

transpositions. Her spatial collages challenge the artwork's status as an object and its relationship to the viewer, while they stress the social ramifications of the work of art, and the sensitivity that defines the artist's perception of social reality.

The artist attempts to bring new life to the collage, by adding exquisitely meticulous elements, so as to re-invent her medium during this new historical and collective moment that anticipates and aspires a different future. These astonishing, arresting but also powerfully enigmatic visual objects that capture a series of annual memories are compiled in the attempt to invent a new personal narrative that will help the viewer, but also the artist to resolve the past and imagine this different future.

The original text of our present is constantly re-written, effaced or partially erased, even overwritten by another writing surface that creates a different layer of perception, and Pigadioti's multi-layered work depicts this everlasting process in action.

The superimposition of layers, with overlaid images, the cutting up of photos, the use of painting and drawing reveal the increased complexity amongst the elements that enable the formation of new meanings.

In his 1845 essay titled '*The Palimpsest*', Thomas De Quincey refers to the structure as 'an "involuted" phenomenon where otherwise unrelated texts are interwoven, competing with, and infiltrating each other'. As Dillon notes, this idea, along with the coupling of the word with a definite article for the first time, transformed the palimpsest into a figurative entity, investing with metaphorical value that extended beyond its status as a paleographic object.²

Pigadioti's annual assemblage of elements and objects produces a still image that composes a palimpsest of personal memories. Each piece is a tableau of memories, an almost three-dimensional composition that escapes the two-dimensional canvas, as art escapes the terms, rules and conditions of life.

Like the palimpsest, these art pieces have a double function, they preserve the distinctness of all the elements, while exposing the contamination of one by the other, hence, the process of layering co-exists with the process of erasure and with the re-emergence of all elements in a versatile and heterogeneous composition. And it is only the passing of time that can bring to light the meaning of the older layers, as well as the threshold between life and art.

1. Ibarra, Paola. 'Beautiful Trash: Art and Transformation', *Revista Harvard Review of Latin America*, 14.2 (Winter 2015): 41–3.

Greenberg, Clement. *Art and Culture: Critical Essays*. Boston: Beacon Press, 1961: 58.

Greenberg, Clement. 'The New Sculpture', in *ibid*: 58-9.

2. Dillon, Sarah. *The Palimpsest: Literature, Criticism, Theory*. Continuum, 2007 and Dillon, Sarah. "Reinscribing De Quincey's Palimpsest: The Significance of the Palimpsest in Contemporary Literary and Cultural Studies." *Textual Practice* 19.3 (Fall 2005): 243-263 In <https://lucian.uchicago.edu/blogs/mediatheory/keywords/palimpsest/>

... Παλίμψηστο Μνήμης ...

... και έτσι απλά, ήρθε η στιγμή που όλα έβγαζαν νόημα ... τα υφάδια μιας ζωής ανασυντάχτηκαν ... απέκτησαν υπόσταση ... διεκδίκησαν την προσοχή ... να πάρω μια ανάσα ... να κάνω μία στάση ... ώρα για μια δεύτερη ανάγνωση των ήδη ειπωθέντων ... και ήταν τόσα πολλά ... και είχαν τόσα να πουν ... σημειώσεις, αποκόμματα, σχέδια και συλλογισμοί ... κάρτες, πάσα, εισιτήρια, ταυτοποιήσεις ... ήταν όλα εκεί ... ευλαβικά φυλαγμένα στο κομπί της ζωής ... όλα αποτελούν το «πράσινο φως» για να πας κάπου, σκέπτεσαι ... στο επόμενο βήμα ... στην πρωτόγνωρη εμπειρία ... στην καινούργια γνώση ... στη νέα αρχή ... στην άλλη όχθη ... όλα -βιώματα- διαμόρφωσαν τη ζωή σου ... και τις επιλογές σου ... επιθυμίες και αισθήσεις μιας ζωής ... και τώρα πα μπορείς ... μπορείς να του επιστρέψεις την αξία που διεκδικούσε εκείνο το σκατσαρισμένο χαρτί ... εκείνη η φωτογραφία που ρίσκαρες να τραβήξεις τότε ... εκείνο το έργο που με ευκολία κάποτε απέρριψες ... εκείνη η εικόνα που καρτερικά σε συνόδευε στο εργαστήριό σου ... εκείνο το φυλακτό που κράτησες από τότε ... εκείνα τα λόγια που έγραψες διστάζοντας να αρθρώσεις ... θυμός θαρρώ ήταν που ξεχείλιζε από μέσα σου για την τόση αδικία ... για την τόση χυδαιότητα ... τώρα όμως, είναι όλα αυτά μαζί, ξανά ... σε πλήρη διάλογο και επικοινωνία ... στέλνουν ένα ηχηρό μήνυμα ... υφαίνουν έναν νέο μικρόκοσμο ... αυτόν του σήμερα ... του τώρα ... και έτσι ενωμένα, του πάντα ... κι εσύ για άλλη μια φορά πλήρης και ευγνώμων για την ευλογία της έκφρασης ... του αγαθού να γίνεσαι αγωγός αυτής της θείας ενέργειας ... να βιώνεις αυτή τη λυτρωτική δύναμη της τέχνης ... κοινωνός της μεγάλης αλήθειας αισθάνθηκες ... μόνο ένα μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ μπορεί να πλημυρίσει την ύπαρξή σου ... για όλα αυτά που είδες ... για όλα αυτά που έζησες ... για την ουσία των πραγμάτων που κατάλαβες ... για όλα αυτά που «εκόμισες εις την τέχνη» ...

Λίνα Πιγαδιώτη - Τζήμα

... Palimpsest of Memory ...

... and so, as simply as that, the moment came when everything made sense ... the wefts of an entire life were repositioned ... took on substance ... demanded attention ... time for me to take a breath ... to pause ... to re-read what has already been said ... and there were so many things ... and they had so much to say ... notes, clippings, drawings and thoughts ... cards, passes, tickets, IDs ... they were all there ... reverently kept in the book of life ... everything is a “green light” to somewhere, you think to yourself ... to the next step ... to a new experience ... to new knowledge ... to a new beginning ... to the other shore ... all these things – these experiences – shaped your life ... and your choices ... desires and sensations of a lifetime ... and now you can ... you can give it back the value demanded by that sketch ... that photo that you risked shooting then ... that work you so facilely rejected ... the icon that patiently accompanied you in your studio ... that talisman you kept since then ... those words you wrote but hesitated to utter ... I believe it was anger that overflowed from inside you at the terrible injustice ... the terrible vulgarity ... but now, all these things are together, again ... fully conversing and communicating ... sending a loud and clear message ... weaving a new microcosm ... the one of today ... of now ... and bound together as they are: of forever ... and you, fulfilled and grateful once again for the blessing of expression ... for the good fortune to become the conduit of this divine energy ... to experience this redemptive power of art ... you felt you were partaking of the great truth ... only a big THANK YOU can flood your being ... for all the things you saw ... for all the things you experienced ... for the essence of the things that you understood ... for all the things that “you brought to art” ...

Lina Pigadioti – Tzima

4 ΕΠΟΧΕΣ | 4 SEASONS

Σύνθεση αποκομμάτων και λέξεων, μονοτυπιών, χαρτιών και φωτογραφιών ραμμένα με βαμβακερή κλωστή
Collage of tickets, passes and words with prints, photos and colored papers sewn with cotton thread

ΑΝΟΙΞΗ | SPRING, 29x275cm

16 ΣΤΟΙΧΕΙΑ | 16 ELEMENTS

Μικτή τεχνική με σύνθεση χαρακτικών, χαρτιών, φυλακτών και αποκομμάτων,
ραμμένα με βαμβακερή κλωστή
Mixed media collage of prints, paper, talismans & clippings sewn with cotton thread

ΣΥΓΧΥΣΤΗΚΑΜΕ | CONFUSED, 89x95cm

ΑΝΔΡΩΘΗΚΑΜΕ | MATURED, 82x70cm

ΝΤΡΟΠΙΑΣΤΗΚΑΜΕ | ASHAMED, 90x78cm

ΚΟΥΡΑΣΤΗΚΑΜΕ | EXHAUSTED, 84x75cm

ΜΟΡΦΩΘΗΚΑΜΕ | EDUCATED, 102x97cm

ΑΠΕΛΠΙΣΤΗΚΑΜΕ | DESPAIRED, 94x89cm

ΑΗΔΙΑΣΑΜΕ | DISGUSTED, 86x109cm

ΑΠΟΡΗΣΑΜΕ | WONDERED, 100x100cm

ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΤΗΚΑΜΕ | MIRRORED, 87x82cm

ΤΑΠΕΙΝΩΘΗΚΑΜΕ | HUMILIATED, 90x100cm

ΥΠΟΤΙΜΗΣΑΜΕ | UNDERESTIMATED 77x83cm

ANEXΘHKAME | TOLERATED, 84x84cm

ΑΛΕΙΑΣΑΜΕ | DRAINED, 80x90cm

ΜΑΘΑΜΕ | LEARNED 88x90cm

ΑΠΑΘΗΘΗΚΑΜΕ | DECEIVED, 83x90cm

Αποστροφή | Aversion

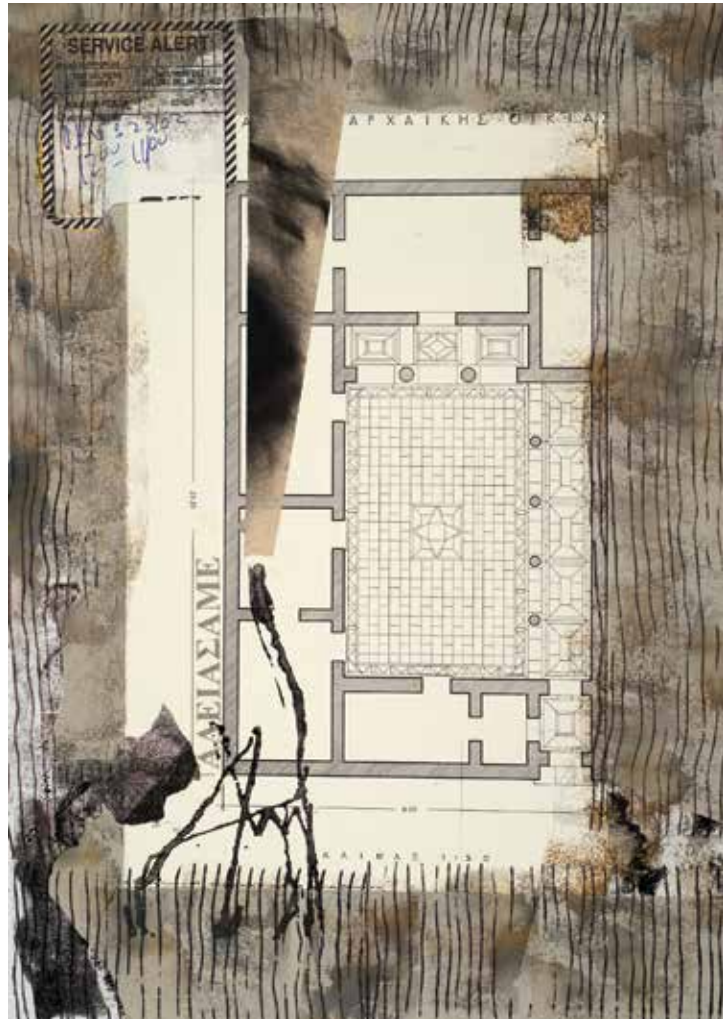
16 ΥΠΑΡΞΕΙΣ | 16 ENTITIES

Μικτή τεχνική από σύνθεση χαρακτικών και χαρτιών σε χαρτόνι
Mixed media collage of prints and paper on carton board, 50x35cm

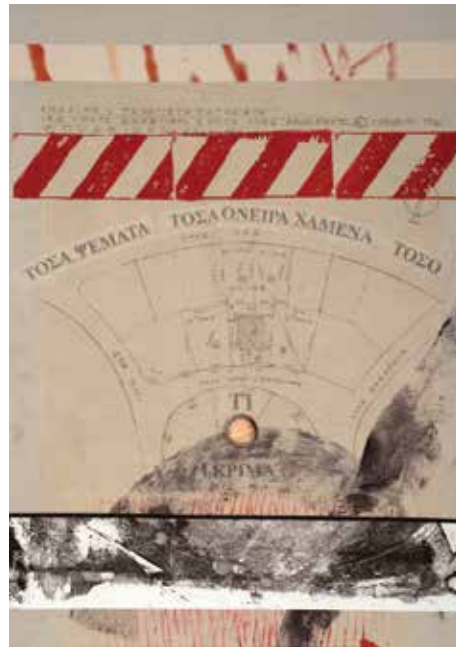

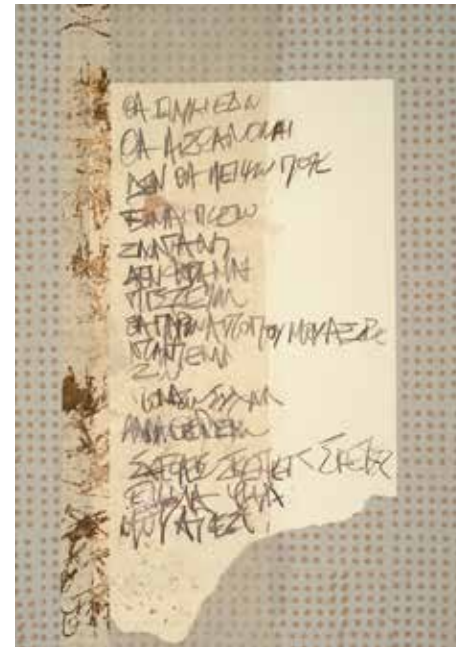
Υποτίμηση | Devaluation

Κενότητα | Emptiness

Απορία | Aporia

Φιλομάθεια | Studiosness

Ψεύδος | Falsity

Απελπισία | Despair

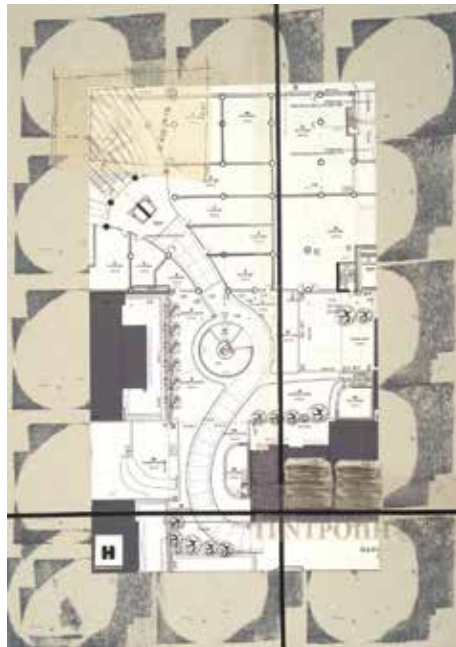
Απογοήτευση | Chagrin

Ταπείνωση | Abasement

Αγανάκτηση | Indignation

Ντροπή | Disgrace

Κούραση | Fatigue

Σύγχυση | Confusion

Αντανάκλαση | Reflection

Ανδρεία | Prowess

Μόρφωση | Education

16 ΣΚΕΨΕΙΣ | 16 THOUGHTS

Χειροποίητα σημειωματάρια με εξώφυλλο από κολάζ ραμμένων χαρτιών και χαρακτικών
Handmade notebooks -in 3,4 & 5 hole pamphlet sewing or long stitch techniques-
with collaged cover made out of sewn paper & prints

Η Λίνα Πηγαδιώτη-Τζήμα (γ. Αθήνα, 1967) σπούδασε στη Σχολή Καλών Τεχνών Parsons School of Art & Design στο Παρίσι (BFA, 1991) και παρακολούθησε μαθήματα στο Central Saint Martins του Λονδίνου (1990). Το 2013 ολοκληρώνει ένα κύκλο σεμιναρίων στη Σύγχρονη Τέχνη στο Sotheby's Institute of Art στη Νέα Υόρκη. Και το 2014 συμμετέχει σε ένα Master Class Χαρακτικής στο Columbia University (School of Visual Arts) στη Νέα Υόρκη.

Αφού εργάστηκε για 18 χρόνια στον χώρο των εντύπων, αφοσιώνεται από το 2008 στην εικαστική έκφραση. Χρησιμοποιεί τα ταξίδια ως πηγή έμπνευσης φωτογραφίζοντας, γράφοντας και συλλέγοντας αντικείμενα και εικόνες και δημιουργεί μια σειρά έργων μικτής τεχνικής συνδυάζοντας χαρακτηριστικά, μονοτυπίες, κολάζ, ζωγραφική και φωτογραφία μ' ένα πολύ προσωπικό τρόπο.

Στο έργο της επιδιώκει να εκφράσει εικαστικά τη σημασία του χρόνου. Φωτογραφίζει εικόνες φθοράς και μέσα από μια ποικιλία τρόπων, υλικών και τεχνικών δημιουργεί έργα που διηγούνται την αίσθηση φθοράς και αποσύνθεσης που αφήνει ο χρόνος πάνω στην ύλη. Το «τυχαίο» και η χρήση γραμμάτων ή κειμένου συμπληρώνουν το γλωσσάριο της επικοινωνίας της.

Σήμερα ζει και εργάζεται στην Αθήνα.

Έργα της βρίσκονται στο (ΜΜΣΤ) Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Θεσσαλονίκη και σε ιδιωτικές συλλογές σε Ελλάδα, Ευρώπη και ΗΠΑ.

ΑΤΟΜΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ

2018 Παλίμπστο Μνήμης, Skoufa Gallery, Αθήνα

2015 Sections vs. Intersections, Lacey Contemporary Gallery, London

2014 Φθοράς Αλήθεια, Skoufa Gallery, Αθήνα

2013 Do Air your Dirty Linen!, Point a (Herodion Hotel), Αθήνα

2012 Επισεσρμμένη και Μαγικά Τετράγωνα, Skoufa Gallery, Αθήνα

2010 Τοπία του Νου, studio 8, Αθήνα

Lina Pigadioti-Tzima (b. Athens 1967) studied at Parsons School of Art & Design in Paris (BFA, 1991) and Central Saint Martins College of Arts & Design in London (1990). In 2013 she completed a Contemporary Art course at Sotheby's Institute of Art in New York. And in 2014 she participated in a Printmaking Master Class at Columbia University (School of Visual Arts), New York.

Having worked for 18 years in the publishing business, since 2008 she has devoted herself to art. She travels extensively for inspiration, taking pictures, writing and collecting objects and memories. She then creates a series of works of art which combine painting, etching, collages and photography in a very personal way.

Her work seeks to visualize the impact of time. It depicts images of fthora (wear and tear, decay) and, through varied ways, means and techniques, recounts the feeling of spoilage that time leaves on matter. Lettering and random incidences complete the “syllabus” of her communication bible.

Lina lives and works in Athens, Greece.

Works of hers are part of museum collections including (MMCA) Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, Greece and many private collections in EU & USA.

SOLO SHOWS

2018 Palimpsest of Memory, Skoufa Gallery, Athens

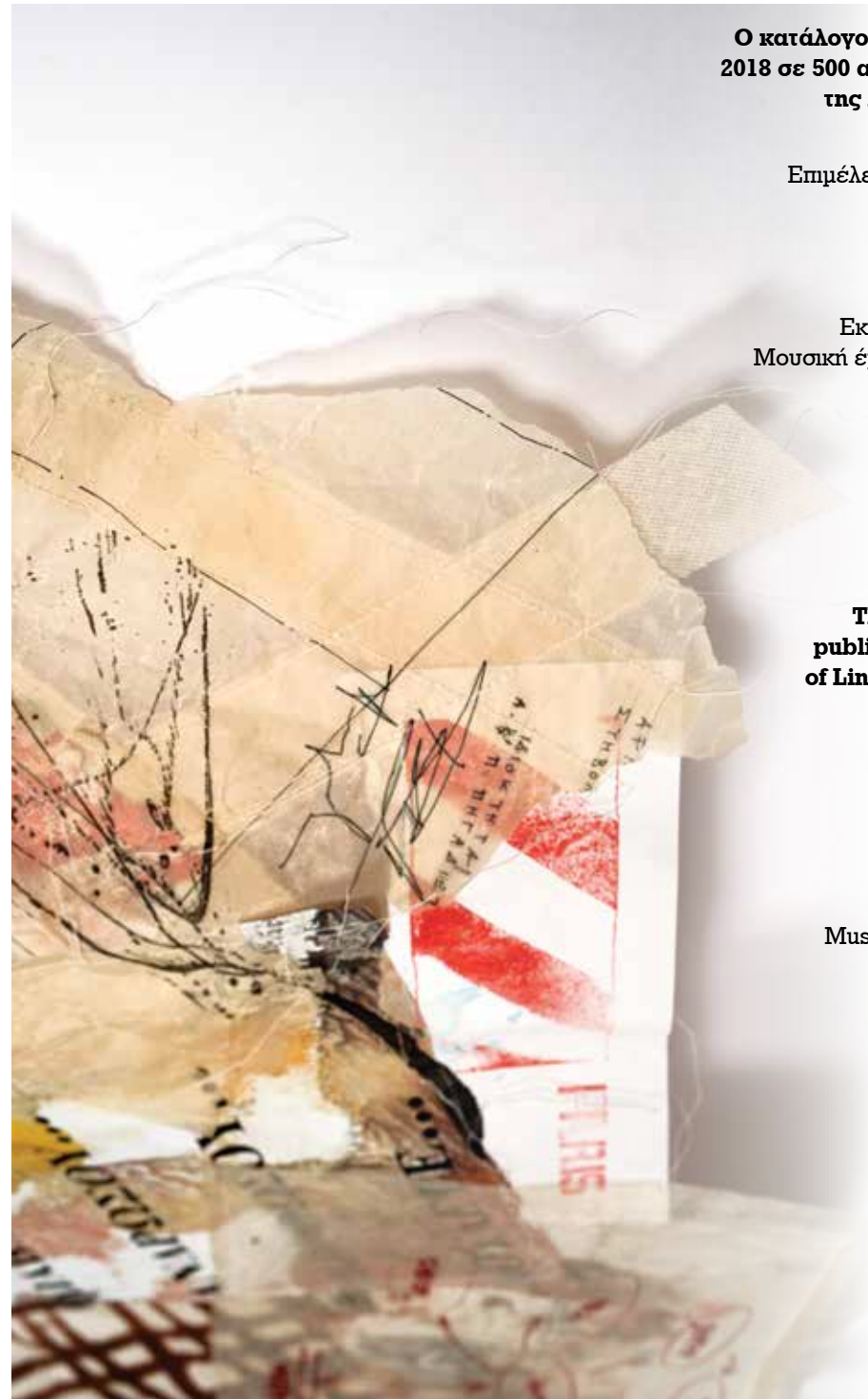
2015 Sections vs. Intersections, Lacey Contemporary Gallery, London

2014 (fthor-ah's) (ah-lee'-thi-a), Skoufa Gallery, Athens

2013 Do Air your Dirty Linen!, Point a (Herodion Hotel), Athens

2012 Cursive & Magic Squares, Skoufa Gallery, Athens

2010 Mind Views, Studio 8, Athens

Ο κατάλογος «Παλίμπστο Μνήμης» εκδόθηκε το Μάιο του 2018 σε 500 αντίτυπα με την ευκαιρία της ομότιπλης έκθεσης της Λίνας Πηγαδιώτη – Τζήμα στη Γκαλερί Σκουφά από τις 24 Μαΐου έως τις 9 Ιουνίου 2018

Επιμέλεια έκθεσης και κείμενα: **Δρ. Σωζήτα Γκουντουάνα**

Φωτογράφιση έργων: **Αγγελική Σβορώνου**

Σχεδιασμός Καταλόγου: **Κώστας Σφέτσας**

Μετάφραση κειμένου: **Μαίρη Κιτροέφ**

Εκτύπωση καταλόγου: **Λιθοπρίντ Α.Β.Ε.Ε.**

Εκτύπωση προσκλήσεων: **www.typographygroup.gr**

Μουσική έμπνευση & υποστήριξη: **Σταύρος Σοφιανόπουλος**

www.stavrossofianopoulos.gr

Κατασκευές Plexiglas: **Γιώργος Λαγονίκας**

Απαγορεύεται η ολική ή μερική ανατύπωση, αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του κειμένου, της εικονογράφησης και γενικά οποιουδήποτε στοιχείου της εκδόσεως χωρίς την προηγούμενη έγγραφη άδεια των κατόχων των πνευματικών δικαιωμάτων.

The catalogue “Palimpsest of Memory” has been published in 500 copies in May 2018 on the occasion of Lina Pigadioti-Tzima’s solo show at Skoufa Gallery from the 24th of May to the 9th of Juny 2018

Curation & Texts: **Dr. Sozita Goudouna**

Artworks Photography: **Angeliki Svoronou**

Graphic Design: **Kostas Sfetsas**

Translation: **Mary Kitroef**

Catalogue Printing: **Lithoprint S.A.**

Invitation Printing: **www.typographygroup.gr**

Musical Inspiration & Support: **Stavros Sofianopoulos**

www.stavrossofianopoulos.gr

Plexiglas framings: **George Lagonikas**

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced or transmitted in any form or by any electronic means without prior written permission from the copyright holders.

SKOUFA GALLERY

4 Skoufa Str., Kolonaki, 10673, Athens

Tel. +30 2103643025

email: info@skoufagallery.gr

website: www.skoufagallery.gr

© 2018 Lina Pigadioti

The collage consists of several layered elements:

- A red paper fragment on the left with handwritten text in a cursive script: "Gentile Signora", "Lina P. Padellaro", "Hotel dei Galilei", "Piazza Rossini, 1", "Milano", and "20100".
- A torn piece of aged, yellowish paper at the top center with a faint grid pattern and handwritten text: "P. L. E. T. A. R. I. N. I.", "M. L. E. T. A. R. I. N. I.", and "M. L. E. T. A. R. I. N. I.".
- A large, abstract, textured area on the right and bottom, featuring orange, black, and white paint splatters and brushstrokes.